Peste cîțiva ani de zile, dintre „puștii" aceștia se vor alege, poate, viitori. flăcăi pentru echipa României

De pe cuprinsul țării

UN JUCĂTOR, OPT GOLURI !

Performanța aparține jucătorului Francisc Bandi de la Topitorul Baia Mare, echipă ce activează în seria Someș a campionatului de fotbal al regiunii Maramureș. În meciul disputat pe teren propriu, pe stadionul „1 Mai" din Baia Mare, în etapa a șaptea, Topitorul a dispus de Rapid Satu Mare cu scorul de 10—1. Francisc Bandi, autor a opt goluri, în vîrstă de 23 de ani și purtătorul numărului 9 în formația sa, este lăcătuș la secția topitorie a „Uzinelor Chimico-Metalurgice 1 Mai" din Baia Mare. **Cu această performanță, el se află pe locul 3 al golgeterilor regiunii, care în decursul anilor au înscris cele mai multe goluri într-un singur meci:** locul I este deținut de Alexandru Szeremi III (Phönix C.S. Baia Mare) 14 goluri în meciul de Cupă cu Victoria Carei din 1937, terminat cu scorul 17—0; locul II îl deține Mircea Sasu, care în 1958 (pe atunci la Dinamo Săsar) a înscris 11 din cele 13 goluri marcate în meciul cu Progresul Cehul Silvaniei.

V. SĂSĂRANU
Corespondent

CAMPIONATUL REGIUNII BRAȘOV, LA MIJLOCUL TURULUI

Campionatul regiunii Brașov cunoaște un interes deosebit. În general, se poate spune că în acest an campionatul se desfășoară sub semnul echilibrului de forțe, existent între majoritatea echipelor participante. Așa se explică faptul că după șase etape doar Politehnica Brașov, din seria I și Flamura roșie Sibiu, din seria a II-a, au rămas neînvinse. O frumoasă comportare au avut pînă în prezent și echipele Rulmentul Brașov și Carpați Covasna (seria I), Sparta Mediaș și Victoria Copșa Mică (seria a II-a). Jocurile desfășurate pînă acum au arătat un plus de interes din partea celor mai multe echipe pentru buna lor pregătire, partidele desfășurate putînd primi calificativul satisfăcător. În continuare, buna comportare a echipelor va depinde, desigur, de acordarea unei mai mari seriozități la antrenamente, de intensificarea acestora și găsirea celor mai bune metode de pregătire, cu accent pe dezvoltarea tehnicii individuale.

C. GRUIA
Corespondent

SIMILITUDINE

O similitudine interesantă se observă între campionatul regional și cel orășenesc Iași. Lidere sînt, după cinci etape, două echipe reprezentînd noua industrie a regiunii, talonate de două reprezentante ale citadelei studențești. Astfel, în campionatul regional conduce echipa Rulmentul, urmată îndeaproape de echipa studenților medicinești, iar în campionatul orășenesc protagoniste principale sînt Penicilina și echipa viitorilor ingineri ieșeni.

ST. MIHĂIȚĂ
Corespondent

UN NOU CONTINGENT DE ARBITRI

Cavalerii fluierului din Sibiu au primit recent întăriri serioase:
- adevărată echipă! Recent, cursul de arbitri organizat de către comisia orășenească de specialitate a fost absolvit cu succes de... 11 foști jucători de fotbal. În curînd, noii conducători de jocuri vor apare pe stadioane.

GRIGORE ȚAPU
Corespondent

„CONSECVENȚA" CARE TREBUIE CURMATĂ

Jucătorul Stănculescu de la Oțelul Galați vrea să-și dovedească consecvența în acte de indisciplină. Ultima sa „ispravă" a fost la meciul disputat cu Știința București, cînd a ținut să răspundă prompt adversarilor, lovindu-i. De aceea, a și fost eliminat de pe teren. Se pare că Stănculescu are... o serioasă slăbiciune pentru Comisia de disciplină a F.R.F., în trei ani apărînd de trei ori ca împricinat. Desigur că o asemenea „consecvență" necesită măsuri drastice.

STAN VLASE
Corespondent

DIALOG CU CITITORII

Cine are voie să execute penaltiul

CONSTANTIN GEORGEAN — din Timișoara: **„Îmi amintesc de Zombori, fostul portar al Ripensiei, al echipei naționale și totodată reputat specialist în executarea penalti-urilor care, într-un meci, aflîndu-se pe banca rezervelor, a intrat totuși pe teren pentru a executa o lovitură de la 11 m. V-aș ruga să-mi spuneți dacă regulamentul actual permite o asemenea situație".**

Prevederile regulamentare în vigoare exclud o asemenea posibilitate: cînd o echipă beneficiază de o lovitură de pedeapsă, aceasta este executată de oricare dintre **jucătorii aflați pe teren în momentul acordării loviturii de la 11 m.** Deci nu este admisă introducerea unui jucător de rezervă pentru a executa penaltiul. Și regulamentul mai aduce o precizare și în ceea ce privește portarul echipei sancționate, cu un penalti: acesta nu poate fi înlocuit înaintea executării loviturii cu portarul de rezervă, ci numai cu unul dintre jucătorii din echipă, aflați în joc în acel moment.

Fotbalul de sală — sport complimentar

FLORIN CIUCA — Constanța: Am auzit de multe ori vorbindu-se despre fotbalul de sală și m-ar interesa cîteva amănunte legate de el și de asemenea, dacă este recunoscut oficial.

Mulți iubitori ai balonului rotund și-au exprimat opinii favorabile despre fotbalul de sală. Fără însă ca acestea să constituie un factor decisiv pentru recunoașterea oficială din partea vreunui for internațional corespunzător.

În general sporturile în sală (mai ales dintre cele care, îndeobște, își au locul de desfășurare în aer liber) dobîndesc mai greu certificatul de naștere. Așa s-a întîmplat cu handbalul, așa se întîmplă cu atletismul de sală.

Fotbalul redus (sau de sală, cum i se mai spune) a început să fie practicat în special ca auxiliar prețios în procesul de pregătire fizică și tehnică a jucătorilor, pe perioada anotimpurilor ce nu permit o pregătire optimă în aer liber. Și bineînțeles că principalii promotori s-au recrutat din țările cu ierni lungi și friguroase, ce constituie un impediment serios în regularitatea competițiilor de fotbal. În aceste țări, ca de pildă Austria și Elveția, asemenea pregătiri au dobîndit cu timpul caracterul competițional, angrenînd echipe într-un program organizat, jocul fiind de asemeni reglementat. Iată cîteva extrase dintr-un regulament austriac: echipele sînt compuse din șase jucători (cinci de cîmp și un portar) care, încălțați cu ghete de baschet, își dispută mingea timp de 40 de minute (două reprize x 20') pe un teren de joc cu dimensiunile 60 x 30 metri. Porțile au 5 m lungime și 2,10 m înălțime, iar suprafața de pedeapsă constă, prin analogie cu handbalul redus, într-un semicerc cu raza de 10 m. Regula de ofsaid nu se aplică la fotbalul redus. La fel ca la handbalul în șapte, meciul este condus de către un arbitru de centru ajutat de doi arbitri de linie, postați în spatele porții pentru a valida înscrierea golurilor.

Variind după dimensiunile terenului și după anumite prevederi concrete ale regulamentelor, fotbalul de sală se bucură de o largă popularitate în țările Americii Latine. În Brazilia de pildă, unde sportul-rege este primit cu onoruri în orice haine ar fi îmbrăcat, meciurile de fotbal redus sînt transmise la televiziune. În acest an, un turneu organizat la Geneva la Pavilionul Sporturilor, deși a reunit un număr redus de competitori, s-a bucurat de un frumos succes de public: peste 3 000. Acest fapt i-a determinat pe organizatori să preconizeze un campionat de iarnă. Iar Viena găzduiește de obicei turneul internațional de iarnă, care tinde să devină o carte de vizită a fotbalului de sală.

Da! Ritter este arbitru de 18 ani

Mulți cititori, din București și din țară, au rămas surprinși, aflînd că Iosif Ritter din Timișoara este arbitru de 18 ani, cînd el a abandonat activitatea ca jucător acum 10 ani. Și totuși, aceasta este realitatea. Amănuntele de mai jos le-am aflat chiar de la Ritter.

Vechiul nostru internațional (are la activ 16 prezențe în echipa reprezentativă a țării) este în același timp și un... vechi arbitru. Încă de pe vremea cînd era jucător activ. Mai modest la început (conducea doar jocuri de copii și juniori din orașul Timișoara), el a cunoscut ascensiunea în noua lui calitate abia după ce a renunțat să mai joace.

Calificarea de arbitru a căpătat-o în anul 1948, cînd a absolvit un curs de arbitri organizat în Timișoara. Este interesant de știut cum a ajuns Ritter să îmbrățișeze această calitate, el care — ca jucător — a avut deseori ocazia să aibă... divergențe cu arbitrajele. Sau, poate, tocmai de aceea... Să vedeți cum s-a întîmplat. **„Pe atunci** — ne spunea Ritter — **jucam la C.F.R. Timișoara, clubul în care am făcut primii pași în fotbal, în 1934 și la care — cu excepția perioadei 1941—46, cînd am fost jucător la Rapid București — am continuat să joc pînă cînd am pus ghetele în cui.. Doi dintre arbitrii timișoreni, Daju și Tepeneag, tot rideau de noi, jucătorii, că nu cunoaștem regulile de joc. Și atunci, ne-am sfătuit noi jucătorii să le facem o surpriză: la primul curs de arbitri, organizat în anul 1948, ne-am înscris și noi. Atunci am primit calificarea ca arbitru. Pînă la urmă, însă, surpriza a fost pentru... noi, deoarece am aflat că aceasta și urmăriseră Daju și Tepeneag: să ne facă să frecventăm un curs de arbitri...".**

Din 1948 și pînă în 1956, Ritter a continuat să fie prezent pe teren, ca jucător unanim apreciat. De altfel, selecționarea lui în echipele naționale este o dovadă: în 1940 a debutat ca junior într-un meci Ungaria — România la Budapesta și tot într-o partidă cu Ungaria, în 1946, a debutat și ca internațional A. El a impresionat prin alura lui atletică, prin marea capacitate de efort, viteză, combativitate, simț al porții. A început ca înaintaș, apoi s-a retras pe linia de mijloc și la urmă a devenit un fundaș greu de trecut. Ultimul pas l-a făcut în... spatele porții, în 1956, cînd a abandonat fotbalul activ și s-a dedicat arbitrajului.

Suita debuturilor în noua calitate:
- în campionatul 1959—60 primul meci în categoria B, la București;
- în 1960—61 primul joc în categoria A, tot la București, și
- în 1962 prima partidă internațională, de data aceasta peste hotare, la Wroclaw, în Polonia (joc între echipele de tineret ale Poloniei și Cehoslovaciei).

Apoi, a condus meciul Iugoslavia B — Ungaria B la Osiek, în 1965, și în același an, la Varna, întîlnirea Bulgaria A — R.D. Germană A. Iar anul acesta, la Erfurt, jocul R. D. Germană A — Polonia A (fiind al doilea și Ritter figurînd pe lista arbitrilor internaționali anunțată de F.R.F. la F.I.F.A.), i-a adus arbitrului timișorean ecusonul F.I.F.A., o binemeritată răsplată.

Note — ÎN CAMPIONATUL REGIUNII BUCUREȘTI

AȘA FOTBAL...

În campionatul de fotbal al regiunii București sînt angrenate acum 24 echipe împărțite în două serii geografice. Dar spre deosebire de anii trecuți, jocul ce-l practică majoritatea echipelor este de un nivel tehnic scăzut. De pildă, la meciul Olimpia Giurgiu — Chimia Tr. Măgurele, succesele echipei giurgiuvene a fost obținut mai mult cu concursul arbitrului Marin Constantin, care a... compensat ineficacitatea atacului Olimpiei, printr-un penalti acordat „din senin", în penultimul minut. Același arbitru a tolerat duritățile pe tot timpul partidei. Toate acestea au contribuit ca jocul ambelor echipe să fie complet nesatisfăcător, ceea ce ar trebui să dea de gîndit antrenorilor G. Girlea (Olimpia) și T. Popescu (Chimia). Iubitorii de fotbal din cele două orașe dunărene, de altfel, și-au manifestat nemulțumirea pentru un asemenea „spectacol" oferit de cei 22 de jucători.

La același slab nivel se situează și jocul celorlalte echipe: Voința Slobozia, Recolta Traian, Tractorul Zimnicea, Unirea Satul Mare, Progresul Roșiori, CFR Titu aflate, de altfel, pe locuri inferioare în clasamentul seriilor respective.

În schimb, merită evidențiată evoluția echipelor Celuloza *Călărași* și Comerțul *Alexandria, care după 6 etape, ocupă primele locuri din serii.*

Pentru a îmbunătăți substanțial calitatea jocurilor din campionatul regiunii București este nevoie de eforturile conjugate ale antrenorilor (în seriozitatea pregătirii echipelor) și ale arbitrilor delegați (pentru o mai justă și obiectivă conducere a partidelor).

Credem că și Consiliul regional UCFS București are un cuvînt de spus în această problemă.

TRAIAN BARBĂLATĂ
corespondent

PENTRU C. S. M. SIBIU

O ÎNTREBARE

În ediția 1964—65, echipa de juniori CSM Sibiu a ocupat locul I în seria a X-a a campionatului republican de juniori; în ediția 1965—66, ea s-a clasat pe locul VII. În prezent, această echipă nu mai are aceleași perspective, întrucît locul său este necorespunzător. La drept vorbind, nici nu se poate spera la o îmbunătățire, deoarece conducerea clubului și antrenorul Iosif Ghiling manifestă dezinteres față de tinerele cadre.

Conducerea clubului, înaintea deschiderii campionatului republican de juniori, a găsit însă o „soluție salvatoare": aceea de a lua jucători gata formați, prin fuzionarea cu echipa S.S.E. Sibiu... Dar federația de specialitate după cum se știe, nu a admis această fuziune (și bine a făcut), dispunînd înscrierea echipei S.S.E. în campionatul republican (a 11-a echipă din serie).

Situația amintită ne determină să punem o întrebare conducerii CSM Sibiu: de ce în trecut a existat preocuparea pentru creșterea cadrelor proprii de juniori, care au ajuns apoi jucători de bază ai echipei *(Vuici, David, Hize, Boboloț)* și astăzi problema aceasta este lăsată pe planul al doilea ?

I. RĂCHIȚELEANU
corespondent